

A DEBRECENI EGYETEM MAGYAR SZAKOS HÍRLEVELE

TYMPANON

„Úgy hívogatlak a barbár zsvajban”
(Tóth Árpád: A tympanon istennőjéhez)

2016. szeptember, VII. évfolyam 2–3. szám
Megjelenik évente négyszer

MIÉRT PONT A
DEBRECENI
MAGYAR SZAK?

„MAGAS
SZAKMAI
SZINNVONAL” GABI

„A DEBRECENI
MAGYAR SZAK
OLYAN HELY, AHOL
JÓL ÉRZED
MAGAD” MINA

„CSALÁDIAS
LÉGKÖR” JÓZSI

„AZ OKTATÓK
PARTNERKÉNT
TEKINTENEK A
HALLGATÓKRA” HAJNI

„NAGYON JÓ
KÜLFÖLDI
ÖSZTÖNDIJAK” SÁRI

Tanárrá válni

Baranyai Norbert tanár. Tanár és oktató, hiszen miközben a Debreceni Egyetem Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézetének adjunktusa, Móricz-kutató, a magyartanári képzés egyik meghatározó oktatója, középiskolai tanári feladatokat is ellát. Tanítással kapcsolatos sokrétű tapasztalatairól kérdeztük őt.

Azt mondják, a rossz diákokból lesznek a jó tanárok. Igaz ez?

Szerintem nem ettől függ. Persze, ha valaki mondjuk rosszul tanult annak idején, tanárként talán jobban el tudja fogadni, hogy a diák bármikor képes jobban teljesíteni. Vagy ha sokat bosszantotta a tanárait, akkor nem lepi meg annyira egy hasonló helyzet a katedra másik oldalán. Természetesen egykor jó diákokból is lehet jó tanár: ez a személyiségen, az elhivatottságon és az alkalmasságon múlik inkább.

Mi orientálta a gimnáziumi tanári, illetve mi az egyetemi oktatói pálya felé?

Annak idején a magyar és a történelem tantárgy érdekelt leginkább, ezért az egyetemi jelentkezés esetében ez motivált elsősorban. De nem tanár akartam lenni, hanem ezekkel a tudományokkal szerettem volna alaposabban megismerkedni. Viszont a tanárszak akkoriban szinte automatikusan kapcsolódott a bölcsésztanulmányokhoz. Úgy voltam vele, hogy kipróbálom majd a tanítást, aztán meglátjuk: ha megszeretem, ezt csinálom, ha nem... nos, arra nem voltak terveim, de biztos, hogy nem erőltettem volna a saját és a diákjaim érdekében sem. Szerencsére volt idő önmagam kipróbálására, mert utolsó évesként Fazakas Gergely barátommal és kollégámmal együtt lehetőséget kaptunk, hogy az akkor induló Dóczy-gimnáziumban taníthassunk óradóként. Kb. egy hónapnyi tanítás után már tudtam, hogy ezt szeretném csinálni a jövőben is.

Mennyiben másabb a gimnazisták tanítása, mint az egyetemistáké?

Gimnáziumban sokkal intenzívebb és közvetlenebb a kapcsolat a diákokkal, hiszen egy osztályt hat éven keresztül tanítok, ami lehetőséget nyújt arra, hogy jobban megismerjük egymást. Az egyetemen viszont sokan vannak, akiket csak egyetlen félévig látok heti egy alkalommal, ami ehhez nagyon kevés. Ezért is örülök annak, hogy általában a tanári MA Műelemző gyakorlat

kurzusának mind a négy félévét én tartom, mert így ott nem annyira felszínes az oktató-hallgató viszony. A gimnáziumi oktatásban jobban kell érvényesülnie a nevelésnek is, ami az egyetemi közegből érthető módon inkább hiányzik. Ebből következően a felsőoktatásban szerencsére ugyan nem kell a fegyelmezővel bajlódni, a középiskolában viszont roppant izgalmas tud lenni, amikor napi problémákat vagy akár erkölcsi dilemmákat vitatunk meg valamilyen kérdés kapcsán.

Melyik korosztályt könnyebb tanítani, illetve milyen tipikus nehézségekkel kell megküzdeni egyik és másik korosztály tanítása során?

Előnyök, hátrányok mindkét közegben vannak. Középiskolában nem mindenkit érdekel a magyar, de valahogyan az ő figyelmüket is meg kellene ragadni, ami nem könnyű feladat. Ha ez sikerül, az mindig nagy élmény. Ez azzal is együtt jár, hogy módszertanilag változatosabban kell dolgozni, már amennyiben erre jut energiája az embernek. Az egyetemen elvileg mindenki motivált az irodalomtudomány iránt, bár sajnos sokszor a gyakorlat nem ezt a feltevést bizonyítja. A kihívás és a nehézség itt inkább szakmai természetű: egy-egy szemináriumhoz, előadás-hoz sokat kell olvasni, készülni. Persze aztán itt sem mindegy, hogy az ismereteket hogyan közvetítjük.

Hogyan kell elképzelni egy átlagos tanítási napot? Reggel

nyolctól fél tízig egy gyors előadás az egyetemen, aztán futólépés a gimnáziumig?

Amikor először tanítottam az egyetemen, volt olyan napom, amikor tizenkét óra alatt megjártam a Dóczyt, a város szélén a GÖCS épületét (akkor még ott voltak szemináriumok) és közte kétszer a Főépületet. Az utóbbi években viszont a két intézmény órarendkészítőinek hála, sikerült úgy megoldani az óráimat, hogy a hétfő és a csütörtök az egyetemé, a kedd, szerda és a péntek pedig a gimnáziumi tanításé. Akadnak ugyan még átcúszások a napok között, amikor mondjuk 20 perc alatt kell átérnem egyik helyről a másikra, de szerencsére még nem kaptak el gyorshajtásért...

Melyik korosztály tanítása nyújt nagyobb élvezetet?

Egyáltalán élvezetet nyújt bármelyik korosztály tanítása?

Számomra mindkét korosztály tanításában van motíváló tényező. Egyetemen a szakmai kihívás a nagyobb, illetve az nagyon jó, hogy egy-egy szeminárium felépítésén, tematikáján bármikor változtathatok. Egy-egy jó csoporttól pedig én magam is rengeteget tanulok. A gimnáziumban kötöttebb a tananyag, de annak meg az az előnye, hogy minden korszakból taníthatok valamennyit. Ráadásul a diákokkal való közvetlenebb kommunikáció, vagy az, ahogyan végigkísérhetem a felnőtté válásukat, remek élményé teheti a tanári munkát.

A gimnazistákra vagy az egyetemistákra kell több időt fordítani a tanórákon kívül? Gondolok itt a dolgozatok javítására, beadandók értékelésére, vizsgáztatásra stb.

Nagyjából azonos súlyúnak érzem mindkettőt: túl sok időt igényel mindkét közeg a tanórákon kívül. A tanári munka egyik legnagyobb hátránya az, hogy a munkaidő szinte soha nem ér véget. Gimnáziumban a dolgozatok javítása vesz el nagyon sok időt: őszintén megvallva, az adminisztráció mellett ez az egyetlen, amit már egyre nehezebben viselek. Míg ez a középiskolában egyenletesebben oszlik el (és épp ezért folyamatosan jelen van a tanév során), a teher az egyetemen „kampányszerűbb”: házi dolgozatok megíratása vagy írásbeli vizsgák után viszonylag egyhangúak az esti-éjszakai elfoglaltságaim...

Magyartanárként, gondolom, sokszor szembesül azzal, hogy a diákok vagy más tantárgyak tanárai kevésbé tartják fontosnak a magyart. Hogyan érinti ez a munkáját?

Ahogy jeleztem, sokszor meg kell küzdeni a tárgy elfogadtatásáért és az érdeklődés felkeltéséért. Középiskolában legalább az segít, hogy érettségi tantárgy lévén a diákok nem veszik teljesen félvállról: de ettől még megszeretni nem fogják. Az érdekes, izgalmas órákon túl (ami nagyon szépen és jól hangzik, csak éppen mindig, minden órán megvalósítani inkább egy szép álmom) szerintem az segíthet, ha a diákok azt érzik, látják, hogy nekem is fontos az, amiről beszélek.

Kaposvári konferenciáút

A vándorkonferenciák egyik előnye, hogy a szakmai programokból következő intellektuális bevonódáson túl képesek további élményekkel gazdagítani a résztvevőket, hiszen a mindig máshol megrendezett diszkusszióhoz az utazás izgalma, a városok és a különböző kulturális intézmények megismerése éppúgy hozzáartozik, mint az éjszakába nyúló kötetlen beszélgetések. Nem volt ez másként az ezúttal Kaposváron megrendezett Vetésforgó konferencián sem, amelyre a 19. századi magyar irodalommal foglalkozó tudósok, doktoranduszok és egyetemi hallgatók sereglettek össze. A debreceni csapat (Farkas Evelin, Gönczy Monika, Veisz Bettina és jómagam) másokhoz hasonlóan a fővároson keresztül közelítette meg somogyi úticélunkat, így a közös vonatkozás során már kialakulhatott az a kellemes légkör, mely az elkövetkezendőket is jellemezte.

Szállásunk, a belvárosi Bárány Fogadó kitűnő helyszínt nyújtott az első programhoz, Fekete Norbert tanulmányának megvitatásához. A miskolci doktorandusz a 19. század elejének kritikátörténetével foglalkozik, elsősorban a szerzői név és álnév kérdésével összefüggésben. A hosszú intézményesülési folyamat végén létrejött irodalomkritikában a név funkciója többek között a beszédlehetőség megteremtéséhez, a recenziók tanítószerepének

is magában foglalta – Bajza József például az elfogulatlan, részrehajló kritika mellett foglalt állást, ennek megvalósításához pedig a szabad szerzői névhasználatot javasolta. A gondolatébresztő, dolgozatot dicsérorr hozzászólások további kiegészítéseket javasoltak, például azt, hogy érdemes lenne a sok ötletből kiválogatni a jelentős állításokat, és azokra kihegyezni a készülő disszertációt; a társadalomtörténeti beágyazottság kidolgozása és a nyilvános beszéd korabeli műfaji mintáinak bevonása tovább gazdagítaná az értekezést; valamint a fő fogalmak (kritika, nemzet, szerző) jelentésének egzaktabb meghatározása merült fel. Az estét lezáró közös vacsora további, immár informális beszélgetésre adott lehetőséget.

Másnap délelőtt a Rippl-Rónai József Emlékház és Látogatóközpontban hallgathattuk meg Zákány Tóth Péter előadását az Iliász-pörről. Elhangzott, hogy irodalmunk első eredetiségvitéja egy fordítás körül zajlott: Homérosz eposzának magyarra ültetésével foglalkozó Vályi Nagy Ferenc jelöletlenül vett át idézeteket Kölcsey Íliász-fordításából, az ezt követő vita a modern értelemben vett szerzői funkció és tulajdon megjelenését jelzi irodalmunkban. A témával már korábban is elmélyülten foglalkozó Zákány Tóth egészen a fogalmat megalkotó Martialisig tért vissza, majd a 19. század eleji kontextus exponálására vállalkozott. Az

előadás a plágium történetileg eltérő jelentéseit vizsgálta részletesen: nem mindegy, hogy teljes mű vagy egy részlet átvételéről van szó, ahogy az sem, hogy nyilvánosan közreadott, nyomtatott szöveget vagy kéziratban terjedő változatot vesznek át a szerzők. A fentihez hasonló plágiumpercek ismertetése után Zákány Tóth arra hívta fel a figyelmet, hogy a teljes per anyaga nem elérhető, így valójában nincs pontos képünk arról, hogyan is zajlott le az Iliász-pör. Az előadást követő élénk vita jelezte egyrészt a téma fontosságát, másrészt újra bebizonyosodott, hogy már az irodalmi intézményesülés kezdeteinél összegződnek azok a problémák, amelyek a mai napig a kritikai beszéd részét képezik.

megvalósításához és az addig levelezésben létező kritika nyilvánossá válásához kapcsolódik. A korszak vitáinak részletes bemutatása, mint a „sarkantyúzó”, vagyis ösztönző, és a „korbácsoló”, azaz a szerzőt inkább bíráló, a közösség érdekében végzett tudományos tevékenységként felfogott kritika normáinak és névhasználati sajátosságainak összevetése a recenzensek ismeretelméleti nézőpontjait

A Rippl-Rónai Emlékház bejárása nemcsak a nagyszerű festmények, hanem a művész épségben megőrzött berendezési tárgyai miatt is emlékezetes élményt jelentett. Kaposvár hangulatos belvárosa az arányosan rendezett főtérrel, a panorámát uraló székesegyházzal és sétálóutcákkal hozzájárult a Vetésforgó sikeréhez, melyért a szervező Z. Kovács Zoltánt is köszönet illeti.

Papp Sárával, magyar mesterszakos, illetve a magyar-angol bölcsészettudományi szakfordító képzés végzős hallgatójával beszélgettem annak apropóján, hogy megkapta a 2016. évi Juhász Géza-díjat, mellyel a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet a kiemelkedően teljesítő végzős hallgatóit jutalmazza.

Mikor fordult az érdeklődésed a bölcsészettudományok felé?

Egy szerencsés véletlennek köszönhetően 15 éves koromban a Tóth Árpád Gimnázium humán tagozatára kerültem, ahol olyan szövegekhez való viszonyulásmódot sajátítottam el, ami a mai napig meghatározó számomra. Amennyiben intézményes értelemben fogom fel a bölcsészettudományokat, akkor talán a középiskolában, Dorner Eszter és Dr. Velkeyné Balázs Mariann hatására fordultam feléjük.

Ha a bölcsészettudományokat képléknyebben értelmezem, akkor az első olyan szövegtapasztalataim hatására fordult az irodalom felé az érdeklődésem 13-14 éves koromban, amelyek értelmezésbeli fennakadást okoztak, és ezért elkezdett érdekelni, hogyan is működnek a szövegek. Valami olyasmiben hittem, hogyha jobban értelmezek, könnyebb lesz túlélni az akkori kicsinyes hétköznapi dolgokat: az osztálytársaimat, értelmetlen szabályokat vagy bármit, amitől egy átlagos 13 évesnek világfájdalma van. Ma már persze kétségbe vonnám az akkori feltételezéseim igazságtartalmát.

Hogyan kezdted bele a kutatásba, mely témák érdekeltek először? Mi motivált a korszak- és témaválasztásban?

Lelkes naivitással, és rémes szövegeket írtam. A régi magyar irodalom hamar megfogott, mert szerintem ez egy olyan korszak, amelyen keresztül megtanulhatunk rendszerben gondolkodni, és enélkül a kortárs jelenségeket sem lehet igazán érteni. Ráadásul az évekig tartó művészettörténeti érdeklődés hatására 18 éves koromra viszonylag tájékozott voltam a régi képzőművészetben, ezért a témavezetőmtől, Dr. Fazakas Gergely Tamástól eleve egy olyan korpuszt kaptam vizsgálatra, ahol a kép és szöveg közötti kapcsolat kerül középpontba. Persze az irracionalitásnak, például sejtéseknek, agyálással töltött éjszakáknak vagy belső vágyképeknek legalább akkora szerepe van abban, hogy mi érdekel szakmailag, mint a filológiai munka során feltárt adatoknak, vagy szakirodalmi élményeimnek. A kettő talán nem is igazán létezhet egymás nélkül.

Egy félévet Göttingenben töltöttél. Jártál már korábban is külföldi

tanulmányi úton? Milyen élményeid vannak? Mennyiben segítettek ezek az utak a kutatásaidat?

Igen, voltam már korábban is külföldön, egy félévet tanultam Groningenben is. Mindkét félév másképp segített: az első félév nagyon sokat adott az idegennyelvű forrásolvasás szempontjából, valamint elég sok könyvet haza is hoztam. A második félév inkább az idegennyelvű tanulmányírásban segített sokat, amellett hogy a Georg-August Universitát könyvtárának gazdagsága mindenképpen hozzájárult a hosszútávú terveim megvalósításához.

Hogyan látod magad a jövőben? Szeretnéd folytatni az irodalomtudományos pályát vagy más terveid vannak?

Nem szeretek ilyesmire gondolni. Általában rövid távú projekteim vannak. Mivel túl sok mindent szeretnék egyszerre csinálni, ezért általában örülni szoktam annak is, ha a kisebb terveimet tudom teljesíteni. Szívesen folytatnám a kutatást, de szívesen dolgoznék kurátorként vagy fordítóként is. Másrészt úgy gondolom, hogy a Debreceni Egyetem magyar szakán tanultak hozzásegítettek olyan készségek elsajátításához is, amelyek az üzleti életben is hasznosíthatóak, ezért én a gazdasági élet szereplőjeként is el tudnám képzelni magam a jövőben.

Emlékeltakarító

Európa múltjától nem idegen a háború és a vérontás, pláne nem a huszadik században. A második világháború utáni sokk következtében viszont a klasszikus háborúk korszaka lejárni látszott. Épp ezért is tűnnek mindmáig felfoghatatlannak és teljesen elevennek a '90-es évek jugoszláv háborújának évei, bűnei. Aktualitását tekintve elég csak a Hágában nemrég bíróság elé állított horvát és szerb tábornokokra, vagy az épp húsz éve elkövetett srebrenicai mészárlásra gondolni.

Magyarként is különleges jelentőségű a délszláv háború. Mindazon túl, hogy egy háború dúlt közvetlenül a déli országhatár mentén, a vajdasági magyar kisebbség is szerepet játszott benne, megélte a háború közeledtét, a sorozás borzalmát. Danyi Zoltán *A dögeltakarító* című regénye is pontosan ezt a traumákkal teli időszakot állítja középpontjába. Pontosabban szólva, a háború csupán inkább afféle traumatikus keretet biztosít az egyébként E/1. és E/3. személyű hangon is megszólaló szereplőknek.

A kötet tehát nem tekinthető történelmi regénynek, a műfaj hagyományos értelmében, sokkal inkább a történelmi eseményeket megélt ember, az abban szervesen részt vevő személy tudati rajza lesz. Emlékfoszlányok laza egymásutánja papírlapra vetve. A regény elbeszélésmódja is a tudatrajzi konstruáltság szolgálatában áll: az emlékképek, asszociációk felbukkanásának komplex hálóját igyekszik leképezni, a sűrített, néhol oldalakon keresztül húzódozó mondatok viszont mégsem nehezítik az olvasást. A névtelen főhős vajdasági magyar, akivel a regény első oldalain már jócskán a háború után találkozunk. Berlinbe, Budapestre, Belgrádba menekülne, vagy tulajdonképpen bárhová, ahol egy kicsit is biztonságban érzi magát, ahol megnyugvást találhat. Főképp talán mégis Amerikába vágyik, az ígéret földjére, amitől a háború idején a megváltást várták.

Az utakat a döögöktől megtisztító névtelen szereplő sokáig csak meneküléséről mesél történeteket: hogyan utazott Németországba Szlovákián át egy török autójában, vagy hogyan került tengődőként egy német kórházba, miután rasztákkal és hippikkel mérhetetlenül sok italt és füvet fogyasztott. Persze minderről csupán egy klosárnak (csöves) és másoknak elmesélt sztorijaiból értesülünk. A gyűjtögetős Form1-es matricaalbum, a magyar-szerb határon való benzincsempészet és az amerikai filmekhez való görcsös ragaszkodás emlékfoszlányai mellett viszont olykor felsejlik a háború borzalmainak egy-egy villanása, epizódja. A

Danyi Zoltán a dögeltakarító

horvát tanya szétlövésének és kiirtásának jelenete nem is az elkövetett erőszak miatt lesz borzalmas, de még nem is csak a horvát nők tömeges megerőszakolásának ténye miatt, hanem a végletekig groteszk és teljesen amorális ábrázolásmód következtében. Például: „a katonák orgazmusa nem volt hosszú, némelyik alig lökött kettőt vagy hármat, már készen is volt, mondta, de ha a katonák sok rövid orgazmusát összeadnák, akkor lehet, hogy ez éppen annyi volna, mint egy disznó orgazmusa...”. Ám a rejtett önfelmentés – az enyhítő körülmény, ahogy a regény fogalmaz – mégis abban nyilvánul meg, hogy a főszereplő bár tudatában van az áldozatot ért atrocitás borzalmának, mégis reméli, hogy „ha volt annak a nőnek legalább egy rövid kis orgazmusa, akkor talán nem százezer évig kell vezekelniük, hanem csak kilencvenkilencezer-kilencszázkilencvenkilencig”.

A dögeltakarító elkerüli azt a hibát, hogy mindössze egy kisebbségi lét szószólója legyen. Bár a háborúban vajdasági magyarként részt vevő férfi alakja jelenik meg, mégsem ez a domináns elem. Sokkal inkább érződik a regény egy immár sehol sem otthonosan mozgó, biztos pontokat őrült hajszában kergető emberi tudat rajzának. Aki alól, akárcsak kortársai jórésze alól, a háború húzta ki az egzisztenciális bizonyosságot jelentő talajt.

Öry Katinka 2010-ben végzett magyar- és angol-tanárként, majd 2014-ben szerzett abszolutóriumot az Irodalomtudományok Doktori Iskola Phd-képzésében. Jelenleg a szigetszentmiklósi Batthyány Kázmér Gimnáziumban tanít.

Kezdjük akkor az elején! Hogyan kerültél a főváros mellől a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karának magyar szakjára?

Már gimnáziumban eldöntöttem, hogy magyar szakra szeretnék menni. Ebben nagy szerepe volt a magyar faktos tanárnőmnek, Gelencsérné Szarka Máriának. Két kérdés maradt már csak: az első, hogy mi legyen a másik szakom, a második pedig, hogy melyik egyetem álljon első helyen a rangsorban. Rövid időn belül az angol mellett döntöttem második szakként. Tanárnőm, valamint sulim öregdiákjainak tanácsára a Debreceni Egyetem lett az egyértelmű befutó. Persze a vágy az önállóvá válásra szintén fontos tényező volt abban, hogy végül nem budapesti egyetemet választottam.

Hogy teltek az egyetemista éveid? Hogyan érezted magad ebben a pár évben az egyetem légkörében?

Rengeteg tanulással, írással, vég nélkülinek tűnő vizsgaidőszakokkal telt. Felejthetetlen tanszéki kirándulásokkal Síkfőkútra. Asztalon táncolós szakestekkel, koncertekkel. Parázs vitákkal irodalom- és nyelvelméleti kérdésekről. Sírással, nevetéssel – visszatekintve, egy szóval: boldogan. Itt lettem az az ember és tanár, aki ma vagyok.

Milyen elképzeléseid voltak a diplomád megszerzése előtt, illetve után a munkával kapcsolatban? Milyen pályán szerettél volna elhelyezkedni?

Ez egy érdekes kérdés. Eredetileg magyartanár akartam lenni. Ez volt a cél, ezért mentem egyetemre. Ott másodévesen, igen hamar elmélyültem a tudományos munkában. A harmadévben megírt, sikeres TDK-dolgozatom után egyértelművé vált számomra, hogy maradni akarok a PhD-képzésre is. Ebben tanáromnak, Oláh Szabolcsnak (aki másodévtől a PhD-s évek végéig a témavezetőm volt) segítségével és útmutatása felbecsülhetetlen szereppel bírt. Rengeteget köszönhetek neki mind szakmailag, mind emberileg. Évekig a kutatói pálya vonzott, ebbe az irányba tartott az életem. 2010-ben el is kezdtem a doktori képzést, rögtön a diploma után. Azonban a magyar szakos tanítási gyakorlat fordulatot hozott. Miklósvölgyi Miklósnál végeztem a gyakorlatot a DE Kossuth Lajos Gyakorló Gimnáziumában. Ő remek vezetőtanárom volt, sokat tanultam tőle. Ekkor döntöttem úgy, hogy a doktori képzés mellett mégis szeretnék elkezdni középiskolában is tanítani.

Tehát Phd-hallgató és középiskolai tanár is lettél az egyetem

elvégezése után. Onnantól kezdve hogyan alakult tovább az utad?

Igen, párhuzamosan a doktori képzés első évével elkezdtem tanítani a debreceni Medgyessy Ferenc Gimnázium és Művészeti Szakközépiskolában. Egyik nyelvész tanárom, Szikszainé Nagy Irma tanárnő ajánlott be ide. Négy évet töltöttem itt, ez idő alatt eldőlt, hogy a tanári pálya az én utam. Közben megszereztem az abszolutóriumot a doktori képzésben, de a disszertációm megszületése még a jövő zenéje. Tavalyelőtt költöztem haza, Szigetszentmiklóásra. Azóta a Batthyány Kázmér Gimnáziumban tanítok, ahol én is végeztem. Régi álom vált ezzel valóra.

És szereted amit csinálsz? Milyen pozitívumai és negatívumai vannak a tanításnak?

Imádom. Máshol nem tudom elképzelni magam. Ez az a munka, amiben napról napra úgy érzem és látom, hogy hasznos, amit csinálok. Hogy ugyan kicsiben, de jobbá tehetem a világot. Ha már csak egyetlen diákom is megértett valami fontosat, amit elvisz magával az órámról, és ezáltal összetettebben látja majd az őt körülvevő világot, már megérte aznap felkelni. Negatívum persze van bőven: a dolgozatok véget nem érő javítása, az alacsony fizetés, az oktatásirányítás rapszodikussága stb. De egyelőre úgy érzem, ezek ellenére megéri a pályán maradni.

Milyen terveid vannak a jövőre nézve?

Rövidtávon szeretnék majd saját osztályt, hosszabb távon pedig mindenképp szeretném megírni a disszertációm. Hogy mikor, azt még nem tudom, de már mostanában is érzem hiányát annak az elmélyültebb tudományos munkának, ami korábban az életformám volt.

2015 nyarán sikerült megvalósítanom életem egyik nagy álmát, hiszen vezetésemmel megalakult a Csengeri Ifjúsági Egyesület drámacsoportja.

Már korábban is tagja voltam többféle drámacsoportnak: versenyeztünk, táboroztunk, fellépésekre jártunk. Az itt szerzett élmények hatására döntöttem el, hogy szeretnék drámatábor szervezni – megmutatni, milyen értékeket hordoz a színház világa.

Egy nyertes pályázat, egy vállalkozó szellemű fiatalokból álló egyesület és 30 motivált gyermek: ezekből az összetevőkből rendezte meg a Csengeri Ifjúsági Egyesület az I. Gyermek és Ifjúsági Színművészeti Alkotótábor, amely óriási, általunk sem remélt mértékű sikerrel zárult. Csenger városa – a táborzáró művészeti gáláját látva – felkért minket arra, hogy a továbbiakban különböző városi rendezvényeken is mutassuk be tudásunkat. Ezen felbuzdulva alapítottuk meg tehát a Csengeri Ifjúsági Egyesület drámacsoportját 16 gyermekkel. Azóta is minden héten másfél órát próbálunk, és nagyon sok energiát fektetünk a közös munkába. Ennek ellenére persze minden percét élvezzük az együtt töltött időnek. Júniusban még csak az egy éves évfordulóját ünnepelte a csoport, ám az eltelt rövid idő ellenére számos önálló szervezésű estet és fellépést tudhatunk már magunk mögött.

Hogyan is néz ki egy próbánk? Minden órán beszédtechnikai játékokkal indítok, hisz úgy vélem, egy ilyen csoportnak nem csak a színház, dráma és tánc világának megismertetése a célja. Nagy hangsúlyt fektetek arra, hogy fejlesszem a gyerekek kommunikációs készségét, és elősegítsem, hogy bátran merjenek kiállni emberek elé. Nagyon jó érzés látni azt, hogyan válik egy-egy

visszahúzódóbb gyermek is hétről-hétre bátrabbá és nyitottabbá. A próbák másik részében szituációs játékokat, illetve különböző drámajátékokat is eljátszunk. Első alkalommal például Janikovszky Éva *Kire ütött ez a gyerek?* című művét állítottuk közösen színpadra. A kemény munkánknak meg is lett a gyümölcse. A Kisvárdán megrendezésre kerülő XXV. Weöres Sándor Gyermekszínházi Találkozó, életünk első megmérettetésén, a zsűri különdíjjal jutalmazta darabunkat. Miénk lett a „Gyönyörű beszédért” elismerés.

Csoportunk a színpadi szereplések mellett tánccal (többnyire néptánccal) is foglalkozik. Általában váltogatjuk a drámai készségeket, valamint a mozgáskultúra fejlesztéséért felelős próbákat. Ám a legfőbb célom az, hogy egy olyan közösséget biztosítsak a gyermekeknek, ahol amellet, hogy a drámával és tánccal foglalkoznak, jól érzik magukat, támogatják egymást, van lehetőségük arra is, hogy megnyíljanak és önbizalmat szerezzenek. Mindez persze nem menne egyedül. A Csengeri Ifjúsági Egyesület teljes körű támogatását élvezem, valamint a családom és a gyermekek szülei is mellettem állnak.

IMPRESSZUM

Kiadja: Debreceni Egyetem Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet;

Magyar és Finnugor Nyelvtudományi Intézet

Felelős kiadó: Dr. S. Varga Pál, egyetemi tanár és Dr. Hoffmann István, egyetemi tanár

Felelős szerkesztő: Dr. Fazakas Gergely Tamás

Főszerkesztő és tördelés: Farkas Evelin

Szerkesztők: Dobi Frida, Gulyás Tamás,

Krek Norbert, Szolyka Hajnalka

Sablon: Lovas Anett Csilla Logó: Nagy Nikolett

További információ, korábbi számok:

<http://irodalom.arts.unideb.hu>; <http://mnytud.arts.unideb.hu>